

‘ฮาคุง-’ ใบหน้าน่ารักน่าเอ็นดูของโฮตารุแดงเรืออย่างพอดิบพอดี ทั้งพวงแก้มอ้มก็เต็มไปด้วยสีเลือดฝาดจนทำให้คนมองนี่ก็อยากจะจิ้มลงบนโมจินุ่ม ๆ สักครา ฮาจิเมะดวงตาจับจ้องอยู่บนร่างบอบบางของอีกฝ่ายริมฝีปากของเขาที่ยิ้มจางพาให้ดูอ่อนโยนขึ้นหลายส่วน

‘ว่าไง’

โฮตารุขัดเขินยิ่งกว่าเดิม มือของเธอที่กุมกันอยู่บีบเข้าหากันแน่นแน่นด้วยความประหม่า ใจหนึ่งก็อยากตำหนิตนเองที่อยู่ดี ๆ ก็ใจกล้า นี่ก็อยากบอกความรู้สึกในใจออกไป แต่อีกใจหนึ่งเธอก็ทนนึกไม่ไหวแล้วที่จะต้องเก็บมันไว้กับตัว

โฮตารุไม่รู้ว่าเธอเกิดความรู้สึกที่มากเกินไปจนทำให้ฮาจิเมะตั้งแต่เมื่อไหร่ มันอาจจะเป็นอย่างที่เธอคิดขึ้นตอนที่เขาเดินเข้ามาหาเด็กผู้หญิงที่นั่งเงียบ ๆ อยู่คนเดียว หรืออาจจะเป็นอย่างที่เธอคิดขึ้นตอนที่เขาส่งยิ้มให้เธออย่างสว่างไสว ใบหน้ากลมเกลี้ยงของเด็กชายยังมีคราบแป้งติดอยู่ แต่ฮาจิเมะก็กลัวว่าเพื่อนโตะข้าง ๆ ของเขาจะไม่มีขนมกินก็ยอมแบ่งปันขนมที่คุณแม่ห่อมาให้อย่างใจดี

เขาปลอบเธอว่าการเป็นคนเงียบ ๆ ก็ดีเหมือนกัน เพราะจะได้ฟังคนอื่นพูดไม่มีใครแย่งพูด โฮตารุไม่รู้ว่าเด็กแปดขวบไปเอาความคิดนั้นมาจากไหน แต่เธอก็อารมณ์ดีไปทั้งวัน หรืออาจจะเป็นอย่างที่เธอพูดประโยคง่าย ๆ แต่กลับทำให้หัวใจเธอพองโต หรืออาจจะเป็นอย่างที่เธอพยายามมารีบทกับเธอด้วย จบลงด้วยการที่วิ่งไปได้สามนาทีก่อนที่เธอจะหอบเสียแล้ว

ช่วงชีวิตของโฮตารุมีฮาจิเมะเคียงข้างอยู่เสมอ ไม่ว่าเมื่อไหร่ที่เธอหันกลับไปก็จะเห็นเขายืนส่งยิ้มมาให้อย่างอ่อนโยน ไหนจะยังสายตาเขื่อนมั่นในตัวเธอนั้นอีก มันทำให้โฮตารุรู้สึกเหมือนว่าเธอได้รับการทะนุถนอมจากใครคนหนึ่ง เพียงแค่จินตนาการว่าสักวันฮาจิเมะอาจจะไม่ได้มอบสายตานั้นให้เธออีก

โฮตารุก็รู้สึกคล้ายกับว่ากำลังจมน้ำเตือดจัด ทั้งหายใจไม่ออกและรู้สึกเหมือนร่างกายจะระเบิด

‘โฮตารุ ทำไมหน้าแดงขนาดนั้นล่ะ ไม่สบายรีเปล่า’

ไฮตารูลนลาน รีบถอยห่างเขาที่ก้าวเข้ามาใกล้ ไม่รู้ตัวเลยว่าท่าทาง ร้อนรนของตนเองตกอยู่ในสายตาอีกฝ่ายอย่างครบถ้วนสมบูรณ์ ฮาจิเมะ กระแอมไอกลบเกลื่อนเสียงซ่า เขาแสวงทำเป็นไม่เห็นอาการของไฮตารุ เอ่ยถามขึ้นอีกครั้ง

‘ไฮตารุ จริง ๆ นะ เป็นอะไรี่เปล่า ไม่ฉันผมพาไปห้องพยาบาลมั๊ย’

ไฮตารุว่าุ่นใจ เธอจะล้าละหลังครู่หนึ่ง ดวงตาซ้อนขึ้นจากพื้นมอง ใบหน้าเพื่อนสมัยเด็กที่ฉายแววกังวลสลับกับมองท้องฟ้าสีลูกกวาดนอกรั้ว ดาดฟ้า สายลมปลายฤดูพัดวนแผ่วเบาอยู่รอบกาย สัมผัสแผ่วเบาที่แตะลง บนข้างแก้มทำเอาไฮตารุรีบดึงสายตากลับมาทันที

ฮาจิเมะเอียงคอเล็กน้อย ดวงตาของเขาเป็นประกายล้าลึกอย่างที่ไฮตารุบอกไม่ถูก เสียงทุ้มนุ่มคล้ายกับพึมพำอยู่กับตนเองแต่ก็ดังพอที่จะลอย เข้าหูคนตรงหน้า

‘ทำไมแก้มนิ่มจังเลยละ’

‘ฮาคุง-!’ ไฮตารุใบหน้าแดงก่ำ เธอปิดมือเขาออกเบา ๆ ด้วยไม่กล้า ปิดแรงกลั้วจะทำให้เขาเจ็บจนเกินไป ไฮตารุยกมือขึ้นจับแก้ม เธอเอนหลังหนีเขา ‘จะจับตื้อ ๆ แบบนี้ไม่ได้นะ’

ฮาจิเมะหัวเราะ เสียงของเขาประหนึ่งเสียงไวโอลินชั้นยอดที่ถูก ขัดเกลามาอย่างยาวนาน มันทั้งนุ่มสบายหูและทุ้มลึกจับใจ ไม่ว่ากี่ครั้งที่ เธอได้ยินก็มักจะรู้สึกอ่อนหวานอยู่เสมอ ราวกับว่าเสียงของเขาอ่อนแอเพียงเพื่อเธอคนเดียว

‘ถ้าขอก่อนไฮตารุก็ไม่ให้จับนะสิ’

คนโดนหยอกเย้าทำหน้ายู่ ไฮตารุเอาแต่ก้มหน้าก้มตาหลบอีกฝ่าย จนไม่ทันเห็นว่าสายตาของฮาจิเมะที่ทอดมองมายังตนเอง สายตาของเขา เต็มไปด้วยประกายความอ่อนหวานและอ่อนโยน ทั้งยังดูเอียงอายอยู่ หน่อย ๆ เหมือนกับว่าเขาก็เขินเด็กสาวตรงหน้าเช่นกัน

ในขณะที่ไฮตารุแอบรักเพื่อนสมัยเด็กข้างเดียว เธอก็เอาแต่คิดไปต่าง ๆ นานา คิดไปว่าฮาจิเมะอาจจะไม่ชอบเธอ คิดแม้กระทั่งเธออาจจะถูก

เขาทิ้งถ้าหากบอกรักไป เธอเอาแต่จมจ่อมอยู่กับความกังวลและความหวาดกลัวของตนเองจนไม่ทันได้สังเกตเห็นสายตาเขา ไม่ได้นึกสนใจกับการกระทำของเขา ว่าฮาจิเมะที่มีคนรยล้อมมากขนาดนั้น ทำไมเขาถึงได้ปฏิบัติกับเธออย่างอ่อนโยนเป็นที่สุด

ประหนึ่งว่าเธอคือคนสำคัญ คือดวงแก้วล้ำค่าที่เขาไม่อาจกระทำแรงๆ ได้ด้วยกลัวว่าเธอจะบอบสลาย

โสดารุคาดคิดอย่างเลวร้ายที่สุดไว้โดยไม่รู้เลยว่าเพื่อนสมัยเด็กของเธอก็คิดเช่นเดียวกัน ฮาจิเมะเองก็แอบชอบโสดารุมานานแสนนาน ทั้งสองคนเหมือนดอกไม้ดอกเล็กที่ค่อย ๆ โนมตัวเข้าหากัน ทั้งเขินอายและอยาก رؤอยากเห็น ทั้งอยากก้าวข้ามเส้นแบ่งความสัมพันธ์ทั้งหวาดกลัวจนไม่กล้าพูดออกไป

โสดารุไม่เคยคิดจะสารภาพรัก กระทั่งเธอเห็นคนรอบข้างเริ่มพูดถึงฮาจิเมะมากขึ้นเรื่อย ๆ ด้วยความกลัวที่จะสูญเสียเขาไปบวกกับคำพูดเป่าหูของฮานะจัง โสดารุที่แอบแหม่มหัวใจมองเขามาเนิ่นนานถึงได้มีความกล้ากับเขาขึ้นมา

‘ฮาจิเมะ...’ โสดารุบีบมือเรียกกำลังใจให้ตัวเอง เธอตัดสินใจเด็ดขาดซ่อนสายตาขึ้นสบกับเขา แววตาของเธอมุ่งมั่นเสียจนทำให้ฮาจิเมะที่กำลังจะพูดหยุดอีกสักคำสองคำถึงกับหยุดชะงักไป

โสดารุกลั่นใจพูดรวดเร็ว ใบหน้าของเธอแดงจัดลามไปถึงใบหู หัวใจเต้นถี่เสียจนกลัวว่าคนตรงหน้าจะได้ยินเสียงเข้า ‘คบกับฉันได้มั๊ย แบบที่เป็นคนรักนะ’